

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ใช้บันทึกวิชาการแขนงต่าง ๆ ตลอดจนความเคลื่อนไหวทางด้านการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม ในโลกปัจจุบันมากที่สุด ดังนั้นการที่จะศึกษาวิชาการ และปรับตัวให้ทันกับความเคลื่อนไหวดังกล่าวเห็น จึงมีความจำเป็นจะต้องศึกษาภาษาอังกฤษตั้งที่กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2521: 118-119) ได้สรุปถึงสาเหตุแห่งความจำเป็นที่บรรจวิชาภาษาอังกฤษไว้ในหลักสูตรทั้งมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย ทั้งนี้เพราะภาษาอังกฤษจะเป็นประโยชน์แก่ผู้เรียนดังนี้

1. ช่วยให้สามารถศึกษาหาความรู้จากเอกสาร งานวิจัย และตำราต่างประเทศ อันจะได้นำความรู้ที่นำมาพัฒนาประเทศ
2. ใช้เป็นสื่อกลางที่จะติดต่อกับชาวต่างประเทศ เพื่อวัตถุประสงค์ต่างๆ กัน เช่น การค้าขาย การเมือง การทหาร การศึกษา และทางวัฒนธรรม
3. ช่วยให้สามารถดำรงชีวิตประจำวันได้คล่องตัวขึ้น เพราะปัจจุบันในสังคมไทยมีภาษาอังกฤษเข้ามาปะปนมากมาย เช่น จลาภยา จลาภสินค้า วิธีการใช้ ตลอดจนป้ายโฆษณา ผู้ที่อ่านภาษาอังกฤษได้ย่อมจะได้เปรียบ

นอกจากนี้ผลจากการสำรวจถึงปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษของหน่วยงานต่างๆ ในวงการธุรกิจของ อัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ (2524:31) ก็พบว่าหน่วยงานเหล่านั้นใช้ภาษาอังกฤษในปริมาณมากถึงร้อยละ 86.64 ย่อมเป็นการยืนยันได้ว่าภาษาอังกฤษเป็นสิ่งจำเป็นไม่แต่สำหรับผู้ที่ต้องการศึกษาหาความรู้ในระดับสูงเท่านั้น แต่ยังเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับผู้ต้องการทำงานในหน่วยงานต่างๆ ในวงการธุรกิจอีกด้วย

และจากการสำรวจดังกล่าวยังพบว่าทักษะที่จำเป็นต้องใช้มากรองลงมาจกทักษะการอ่าน ก็คือทักษะการเขียน ฟัง และพูด ตามลำดับ ก็ญจนา สินธุวานนท์ และคณะ (2523: 187) ได้สำรวจทักษะด้านต่างๆ ที่มีทัศนคติมีความจำเป็นต้องใช้ในการทำงานในหน่วยงานต่าง ๆ ปรากฏว่า ทักษะด้านการเขียนจดหมายติดต่อได้ตอบมีความจำเป็นต้องใช่มากถึงร้อยละ 63.5 ดังนั้นจะเห็นได้ว่าทักษะการเขียนภาษาอังกฤษมีความสำคัญมากขึ้นในการประกอบอาชีพ

อย่างไรก็ตามในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ทักษะการเขียนกลับได้รับความสำคัญน้อยมาก และถูกจัดไว้เป็นทักษะอันดับสุดท้าย ทั้งนี้เพราะทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ยากและซับซ้อนที่สุดในบรรดาทักษะทั้งสี่ ผู้ที่จะมีความสามารถทางการเขียนได้จะต้องมีพื้นฐานในทักษะการฟัง พูด และอ่านมาก่อน นอกจากนี้ทักษะการเขียนยังต้องการความรู้ความสามารถทางด้านไวยากรณ์ การใช้ถ้อยคำสำนวน และพื้นฐานในการจินตนาการความรู้สึภกษาคิดที่ตนเองต้องการจะถ่ายทอดออกมาเป็นข้อความภาษาเขียนด้วย (J.B. Heaton 1977:138) ซึ่งการถ่ายทอดนี้ ผู้เขียนต้องมีความสามารถดังกล่าวอย่างแท้จริงจึงสามารถเขียนข้อความที่ชัดเจนพอที่ผู้อ่านจะเข้าใจได้อย่างถูกต้อง (Rebecca M. Valette 1977:131)

เนื่องจากทักษะการเขียนได้รับความสำคัญน้อยเพราะเป็นทักษะที่ยากและซับซ้อนดังกล่าวแล้ว นักเรียนไทยจึงมีปัญหาในเรื่องทักษะการเขียนภาษาอังกฤษค่อนข้างมาก ทั้งนี้จากงานวิจัยของ พันทิพา เข้มทอง (2524: 78) และ สกล เกิดผล (2526: 56) ที่พบว่านักเรียนไทยในระดับอุดมศึกษา หรือระดับมัธยมต่างก็มีข้อบกพร่องทางด้าน การเขียนเกือบทุกด้าน เช่น การใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ คำศัพท์ สำนวน เครื่องหมายวรรคตอน และการสะกดคำ เป็นต้น

จากปัญหาดังกล่าว ครูสอนภาษาอังกฤษก็มีได้หนึ่งนอสนใจที่จะแก้ไขปรับปรุงการเรียนการสอนทักษะการเขียน หากแต่การปรับปรุงการเรียนการสอนทักษะการเขียนนั้น จำต้องดำเนินการอย่างมีระบบ เพื่อที่จะบรรลุวัตถุประสงค์การสอนเขียนในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง และยังการสอนเขียนที่สูงกว่าระดับประโยค (sentence) กล่าวคือ เป็นการสอนเขียนในระดับอนุเขต (paragraph) ซึ่งจำเป็นต้องมีขั้นตอนในการดำเนินการสอนอย่างเป็นระบบมากขึ้น เพื่อให้ออกมาเป็นเรียงความ (composition) ที่ดี

เยมิ อะบอร์ดีน (Yemi Aborderin 1983: 37-38) ได้เสนอรูปแบบของการสอน และจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทักษะการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษไว้ 3 รูปแบบคือ

1. การเขียนเรียงความแบบควบคุม (controlled composition) การสอนเขียนในรูปแบบนี้จะมีการควบคุมทั้งหมดไม่ว่าจะเป็น คำศัพท์ โครงสร้าง และการดำเนินเรื่อง เช่น เขียนเรื่องจากตัวอย่างโดยการคัดลอก (copy) หรือเลือก (select) จากตารางเทียบแทน (substitution table) โอกาสที่จะเขียนผิดพลาดจะมีน้อยลง เหมาะสำหรับผู้เริ่มเรียนภาษาอังกฤษ

2. การเขียนเรียงความแบบแนะ (guided composition) การสอนเขียนในรูปแบบนี้จะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้คิดเรียบเรียงใจความของเนื้อเรื่องเอง แต่ทั้งนี้ผู้สอนจะเป็นผู้กำหนดว่า เรื่องนั้นควรมีใจความเช่นไร โดยใช้รูปภาพ คำถาม ตาราง หรืออื่น ๆ เป็นต้นแนะ (cue) การสอนเขียนในรูปแบบนี้เหมาะสำหรับผู้เรียนที่สามารถเขียนภาษาอังกฤษสื่อสาร

ออกมาเป็นประโยคได้เองแล้ว

3. การเขียนเรียงความแบบอิสระ (free composition) การสอนเขียนในรูปแบบนี้ ผู้สอนจะเป็นเพียงผู้กำหนดหัวเรื่อง (topic) ให้เขียน ผู้เรียนจะต้องใช้ความสามารถเองทั้งหมดในการเขียนเรื่องอย่างอิสระ ตามความคิดของตนเองโดยไม่มีการควบคุมใด ๆ ทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็น ศัพท์ โครงสร้าง และการดำเนินเรื่อง การสอนเขียนในรูปแบบนี้เหมาะสำหรับผู้เรียนที่สามารถเขียนภาษาอังกฤษสื่อสารออกมาเป็นเนื้อความที่ต่อเนื่องได้แล้ว

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการที่ผู้สอนจะให้ผู้เรียนเขียนเรียงความอิสระได้นั้น ผู้สอนต้องแน่ใจว่าผู้เรียนมีความสามารถที่จะเขียนประโยคออกมาให้ผู้อ่านได้เข้าใจถูกต้องตรงตามที่ต้องการจะสื่อ แต่จากการสำรวจและวิเคราะห์ความสามารถในการใช้ทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั้ง 4 ทักษะของนักศึกษาไทยในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับอุดมศึกษาของอัจฉรา วงศ์โสธร (2530:97-102) พบว่า ทักษะการเขียนของนักศึกษาไทยใน 3 ระดับดังกล่าว อยู่ในระดับอ่อนมาก สมควรต้องปรับปรุงแก้ไขด้วยเหตุนี้การที่จะให้นักศึกษาเขียนเรียงความแบบอิสระเลย ในขั้นแรกนั้น นักศึกษาอาจเกิดความท้อถอยเพราะไม่สามารถจะเขียนบรรยายความคิดของตนเองได้ ครูผู้สอนควรจะเริ่มสอนเขียนเรียงความแบบควบคุมหรือไม่ก็แบบแนะ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความสามารถของนักศึกษาว่าจะอยู่ในขั้นใด แล้วค่อยพัฒนาไปเป็นการสอนเขียนเรียงความแบบอิสระในที่สุด

อิสรา สารงาม (2529: 155) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการสอนเขียนเรียงความภาษาอังกฤษว่า สำหรับผู้เรียนที่มีความสามารถทางด้านภาษาเขียนเป็นประโยคได้แล้วนั้น ควรสอนในแบบแนะก่อน โดยกล่าวว่า การสอนเขียนแบบนี้จะช่วยให้นักเรียนได้แนวทางในการเขียนโดยไม่ต้องจินตนาการเรื่องเอง นักเรียนเพียงแต่แสดงความคิดออกมาเป็นถ้อยคำอย่างถูกต้องเท่านั้น เมื่อนักเรียนได้ฝึกหัดการเขียนตามแนวที่กำหนดให้ ได้เป็นอย่างดีแล้ว จึงค่อยปล่อยให้ฝึกเขียนแบบแสดงความคิดได้อย่างอิสระต่อไป

อาร์ เจ โอเวนส์ (R.J. Owens 1969: 76) ได้สรุปประโยชน์ของการสอนเขียนเรียงความแบบแนะซึ่งเป็นตัวเชื่อมระหว่างการสอนเขียนแบบควบคุมและแบบอิสระไว้ดังนี้

1. เป็นการครอบคลุมเนื้อหาที่ต้องสอนไว้อย่างมีระบบ
2. ช่วยให้นักเรียนได้ฝึกหัดการเขียนเรียงความที่ถูกต้องตามแบบฟอร์ม แทนที่จะฝึกเขียนอิสระไปอย่างไม่ถูกต้องนัก
3. เป็นการส่งเสริมให้นักเรียนเขียนให้ก้าวหน้าไปตามความสามารถของตน
4. การสอนแบบแนะทำให้การสอนของครูเบาขึ้น เพราะครูสามารถตรวจ

งานเขียนได้ง่ายและรวดเร็ว

นอกจากประโยชน์ดังกล่าวแล้ว การเขียนเรียงความแบบแนบแนบยังก่อให้เกิดแรงจูงใจแก่ผู้เขียนได้มากกว่าการเขียนเรียงความแบบอิสระ ทั้งนี้จากการทดลองของ ฮิวจ์ เฟรเซอร์ (Hugh Fraser 1969:137) ที่ได้แบ่งนักเรียนที่จะเขียนเรียงความออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มแรกเขียนการเขียนเรียงความแบบแนบ กลุ่มที่สองเขียนการเขียนเรียงความแบบอิสระ ปรากฏผลทางพฤติกรรมออกมาว่ากลุ่มแรกส่งงานตามเวลา ต้องการงานทำเพิ่มเป็นพิเศษ มาร่วมอภิปรายเกี่ยวกับเรื่องการเขียนนอกเหนือจากเวลาเขียน และรู้จุดมุ่งหมายของการเขียนว่าจะเป็นไปได้ในแนวใด ส่วนกลุ่มที่สองนั้นส่งงานช้า ไม่ค่อยเข้าร่วมประชุมอภิปราย แสดงความท้อแท้หมดกำลังใจอยู่ตลอดเวลา และไม่เคยขอให้มีงานนอกเหนือเป็นพิเศษเลย ด้วยเหตุนี้การเขียนเรียงความแบบแนบจะจูงใจให้นักศึกษาต้องการที่จะเขียนเรียงความมากขึ้น โดยไม่มีความรู้สึกว่าคุณบังคับกะเกณฑ์แต่อย่างใด

อนึ่งในการสื่อสารจริงในชีวิตประจำวัน เรามักใช้ทักษะหลายทักษะควบคู่กันไป เช่น ในการรับฟังข้อความทางโทรศัพท์ ผู้รับสายมักจดข้อความไปพร้อมๆ กับการฟังข้อความ หรือในขณะดูหนังสือเตรียมสอบที่ต้องมีการสรุปสาระสำคัญของสิ่งที่อ่านนั้น นักเรียนมักจะสรุปใจความนั้น ๆ เกี่ยวกับสิ่งที่อ่าน จากการวิจัยของศุภพร สุขชื่น (2529:44-45) ในด้านความสัมพันธ์ของทักษะต่าง ๆ อันจะก่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ พบว่า ทักษะการเขียนมีความสัมพันธ์กับทักษะอีก 2 ทักษะ กล่าวคือทักษะการเขียนมีความสัมพันธ์กับทักษะการฟัง ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของ จอห์น ดับบลิว โอเลอร์ จูเนียร์ และแจ๊ค ซี ริชาร์ดส์ (John W. Oller, Jr. and Jack C. Richards 1969: 164) เค็นตัน เค ซัทเธอร์แลนด์ (Kenton K. Sutherland 1972: 204) รีเบ็คกา เอ็ม วาเลตต์ (Rebecca M. Valette 1977: 244) และทักษะการเขียนยังมีความสัมพันธ์กับทักษะการอ่าน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ดาวรัตน์ ว่องวิทย์การ (2515: 36-44) กุสุมา มานะสุนทร (2518: 78-80) และณัฐฉิ ฅ ปิ่น (2521: 41-44) ด้วยเหตุนี้การสอนเรียงความเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพควรจะเสริมด้วยทักษะการฟังหรือทักษะการอ่าน

ส่วนกิจกรรมเกี่ยวกับการสอนทักษะการเขียนโดยเสริมทักษะการฟังนั้น เอ เอฟ เดยส์ (A.F. Deyes 1972: 153) ได้เสนอแนะกิจกรรมการเขียนตามคำบอก (dicto-comp) ซึ่งใช้ทักษะการฟังควบคู่ไปกับทักษะการเขียน การเขียนตามคำบอกนี้ผู้เขียนจะต้องเขียนสาระสำคัญของเรื่องที่ได้ฟังจบลงไปแล้ว 2-3 ครั้ง โดยผู้เขียนจะต้องพยายามสื่อความเข้าใจนั้นออกมาด้วยการเรียบเรียงถ้อยคำต่างๆออกมาให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ เท่ากับเป็นการพัฒนาทักษะการเขียน ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของ บำรุง ไตรรัตน์ (2524: 124-126) สุโร พงษ์ทองเจริญ

(2526: 175) และ วิลกา เอ็ม ริเวอร์ส (Wilga M. Rivers 1972: 290-292)

ส่วนกิจกรรมอื่นเกี่ยวกับการสอนทักษะการเขียนโดยเสริมทักษะการอ่านนั้น แชนดรา สโตทสกี (Sandra Stotsky 1982: 335) ได้เสนอแนะกิจกรรมการเขียนสรุปความ (précis writing) ซึ่งเป็นการเขียนสรุปสาระสำคัญของเรื่องที่อ่าน โดยผู้เรียนจะต้องพยายามสื่อความเข้าใจนั้นออกมาด้วยการเรียบเรียงถ้อยคำต่าง ๆ ออกมาให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ เท่ากับเป็นการพัฒนาทักษะการเขียน ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของ โดโรธี แกรนท์ เฮนนิ่งส์ (Dorothy Grant Hennings 1982: 15) แอนน์ ไรม์ส์ (Ann Raimes 1983: 3) และ จูดิธ แลงเกอร์ (Judith Langer 1982: 336-341)

จากงานวิจัยและความคิดเห็นต่าง ๆ ดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะทำการทดลองสอนการเขียนเรียงความแบบแนะแก่นักศึกษาสองกลุ่ม ด้วยการนำกิจกรรมสองชนิดมาเสริมการสอนเขียน กล่าวคือ กลุ่มหนึ่งจะได้รับการสอนเขียนเรียงความด้วยการเสริมกิจกรรมการฟังก่อนเขียน ชนิดที่เรียกว่า การเขียนตามคำบอก (dicto-comp) ซึ่งเป็นการเขียนสรุปสาระสำคัญของเรื่องที่ได้อ่าน ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งจะได้รับการสอนเขียนเรียงความด้วยการเสริมกิจกรรมการอ่านก่อนเขียน ชนิดที่เรียกว่า การเขียนสรุปความ (précis writing) ซึ่งเป็นการเขียนสรุปสาระสำคัญของเรื่องที่ได้อ่านเช่นกัน ทั้งนี้เพื่อให้ทราบถึงความสามารถของนักศึกษาทั้งสองกลุ่มดังกล่าว ว่าจะมีความสามารถแตกต่างกันหรือไม่ ซึ่งงานวิจัยดังกล่าวยังไม่มีผู้ใดได้ทำการวิจัยมาก่อน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยหอการค้าไทย ที่ได้รับการสอนด้วยการเสริมทักษะการฟังจากกิจกรรมการเขียนตามคำบอก (dicto-comp) และทักษะการอ่านจากกิจกรรมการเขียนสรุปความ (précis writing)

สมมติฐานในการวิจัย

จากผลการวิจัยของศุภพร สุขชื่น (2529: 53) พบว่า การให้ข้อมูลทางภาษาด้วยการฟังจะช่วยพัฒนาประสิทธิภาพด้านการเขียนของผู้เรียนได้ และจากผลการวิจัยของสตีเวน

รอส และ โทมัส ร็อบ (Steven Ross, and Thomas Robb 1987: 7-8) พบว่า การให้ข้อมูลทางภาษาด้วยการอ่านจะช่วยพัฒนาประสิทธิภาพด้านการเขียนของผู้เรียนได้เช่นกัน แต่เนื่องจากลักษณะการใช้ทักษะสัมพันธ์ในการสื่อสารทางภาษาที่แตกต่างกัน กล่าวคือ การฟัง - การเขียน ต้องใช้สื่อทั้งทางด้านเสียง - ตัวอักษรในการรับสารและส่งสาร ในขณะที่ การอ่าน - การเขียน ใช้สื่อแต่เพียงด้านตัวอักษรทั้งในการรับสารและส่งสาร (อัจฉรา วงศ์ไสขร 2529: 142) ดังนั้นการเขียนจากการฟังย่อมแตกต่างไปจากการเขียนจากการอ่าน เพราะสารที่รับเข้า (input) จากการฟังหรือการอ่าน มาจากสื่อที่แตกต่างกันคือ เสียงหรือตัวอักษร โอกาสที่ผู้รับสารจะแปลสารที่รับเข้าเพื่อความเข้าใจก่อนการเขียนย่อมแตกต่างกันไปด้วย (A.C. Gimson 1970: 60) ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานในการวิจัยครั้งนี้ว่า ความสามารถในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยการเสริมทักษะการฟังจากกิจกรรมการเขียนตามคำบอก (dicto-comp) และกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยการเสริมทักษะการอ่านจากกิจกรรมการเขียนสรุปความ (précis writing) มีความแตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือนักศึกษามหาวิทยาลัยหอการค้าไทย ปีการศึกษา 2533 ที่เรียนวิชาการเขียนเรียงความเบื้องต้น
2. เทคนิคที่ใช้ในการสอนเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ สำหรับกลุ่มตัวอย่างประชากรทั้ง 2 กลุ่ม จะเป็นแบบเน้นด้วยการเสริมทักษะการฟังจากกิจกรรมการเขียนตามคำบอก (dicto-comp) และทักษะการอ่านจากกิจกรรมการเขียนสรุปความ (précis writing)
3. ตัวแปร
 - ตัวแปรต้น ได้แก่ การเสริมด้วยทักษะการฟังจากกิจกรรมการเขียนตามคำบอก (dicto-comp) และทักษะการอ่านจากกิจกรรมการเขียนสรุปความ (précis writing)
 - ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. ความสามารถในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ หมายถึง คะแนนที่ได้จากการเรียบเรียงถ้อยคำเข้าด้วยกันออกมาเป็นอนุเจต (paragraph) โดยนำเกณฑ์การให้คะแนน

ความสามารถในการเขียนของ เฮช แอล จาคอบส์ (H.L. Jacobs 1981) มาปรับใช้และให้คะแนน ดังนี้

ก. การเรียบเรียงเรื่องราว (organization)	30	คะแนน
ข. การใช้ภาษา (language use)	25	คะแนน
ค. คำศัพท์ (vocabulary)	20	คะแนน
ง. เนื้อหา (content)	15	คะแนน
จ. กลไกทางภาษา (mechanics)	10	คะแนน

2. การเสริมด้วยทักษะการฟัง หมายถึง การสอนเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ ด้วยการเสริมกิจกรรมการเขียนตามคำบอก (dicto-comp) ซึ่งนักศึกษาจะได้ฟังเรียงความที่ผู้สอนกำหนดให้ก่อนที่จะลงมือเขียนขึ้นใหม่ให้ใจความถูกต้อง ครบถ้วน และมีลำดับ ตรงตามเนื้อหาเรียงความที่นักศึกษาได้รับการฟัง ไปแล้ว

3. การเสริมด้วยทักษะการอ่าน หมายถึง การสอนเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ ด้วยการเสริมกิจกรรมการเขียนสรุปความ (précis writing) ซึ่งนักศึกษาจะได้อ่านเรียงความที่ผู้สอนกำหนดให้ก่อนที่จะลงมือเขียนขึ้นใหม่ให้ใจความถูกต้อง ครบถ้วน และมีลำดับ ตรงตามเนื้อหาเรียงความที่นักศึกษาได้รับการอ่าน ไปแล้ว

4. นักศึกษามหาวิทยาลัยหอการค้าไทย คือ นักศึกษาที่เรียนวิชาการเขียนเรียงความเบื้องต้น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับผู้บริหารการศึกษา และผู้มีส่วนรับผิดชอบเกี่ยวกับหลักสูตรการสอนภาษาอังกฤษในการจัดอบรมครู เพื่อปรับปรุง การสอนเขียนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
2. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับผู้สอน ในการใช้ทักษะการฟัง การอ่าน มาเสริมในการสอนเขียน
3. เพื่อเป็นแนวทางในการวิจัยเกี่ยวกับการสอนเขียนต่อไป